

ס'איז, מלכה'לע, נאך האלבער נאכט

ס'איז, מלכה'לע, נאך האלבער נאכט,
אין פענסטער פויקט דער רעגן
און איך דערמאן זיך יענע נאכט,
ווען מיר האָבן זיך געזעגנט.

איך בין געזעסן נעבן דיר,
געזיפט, געטראכט, באַדויערט
און דאכט זיך, אז דיין ניי-מאָשין
האָט אויך מיט מיר געטרויערט.

נאָך פֿלוצים האָסטו זיך צעלאַכט:
„ס'איז, וועלדל, ניכט אויף אַימער“ —
און דיין געלעכטער, מלכה'לע,
האָט אויסגעשיינט דאָס צימער.

און אין דעם בלענד, דער לויכטיקייט
בין איך מיט דיר געזעסן —
צו קען מען אָט די לויכטיקייט
זאָג, מלכה'לע, פֿאַרגעסן?

דו האָסט געפֿלאַפֿלט און געלאַכט
און איך... איך האָב געזונגען —
דער טרויער איז, אַ שוואַרצע קאַץ,
פֿונם פֿלויט אַראָפּגעשפּרונגען.

דו האָסט געזאָגט: „אַ פּאַן“ און אײַך :
„אַ פּאַן פּירט גאַלד און קאַרן
און פּרענגט די לױבע דעם צוריק,
וואָס האָט זי אָנגעוואָרן“.

דו האָסט געזאָגט: „אַ שײַף“ און אײַך :
„אַ שײַף שווימט אױפּער ימ'ען,
זי שווימט און שווימט און פּרענגט צום סוף
פאַרלױבטע לױט צוזאַמען“.

דו האָסט געזאָגט: „ס'איז געווען“
און אײַך: „ס'וועט ערשט ווערן,
אַ טימן, זע, אײַן אונזער שױב
האַט אױפּגעשױנט אַ שטערן“.

און אָט אַזוי, די גאַנצע נאַכט,
פּיין אײַך פּיין דיר געזעסן —
אַי קען מען אָט די ליכטיקייט
זאָגן מלכה'לע, פאַרגעסן ?